

Umplerea gropilor cu apă și biruința asupra Moabului

- 3:1-27 -

Răscolarea Moabului era un semn al slăbirii puterii lui Israel, iar scăderea puterii politice și militare a lui Israel era o consecință a decăderii sale spirituale (vezi Deuteronom cap.28). Când Israel trăia în ascultare de Domnul, el era cap și nu coadă. Când Israel se îndepărta de Domnul, vrăjmașii din jur căpătau putere.

Pe scaunul lui Israel șade Ioram, fiul lui Ahab care, deși a răsturnat stâlpii lui Baal, tot a continuat să meargă pe calea lui Ieroboam, fiul lui Nebat. Ioram organizează o alianță cu Iosafat, împăratul lui Iuda, și cu împăratul Edomului. Este interesant cum Iosafat face din nou o alianță cu cineva din familia lui Ahab. În cap.22 din 1 Împărați Iosafat este pedepsit pentru alianța făcută cu Ahab. Apoi, el refuză un contract economic cu Ahazia, fiul lui Ahab (2 Împ.22:49), dar acum face din nou o alianță cu alt fiu a lui Ahab. Nu știu cum se explică această inconsecvență a lui Iosafat. Partea bună este faptul că între Israel și Iuda este pace. Multă vreme a fost război între Iuda și Israel. Și era așa de trist și o rușine și o proastă mărturie față de neamuri ca poporul lui Dumnezeu să fie dezbinat și să se războiască. Acum măcar era pace. Și spre deosebire de cap.22, acum la alianță mai participa și împăratul păgân și idolatru al Edomului. Și din cartea Isaia am învățat că Domnul era împotriva alianțelor cu împărații străini. Acest lucru transmitea mesajul că Dumnezeul lui Israel nu era suficient de puternic și avea nevoie de sprijinul altor dumnezei. Ezechia este aspru muștrat și pedepsit pentru alianța sa cu Egiptul. Dar acum Dumnezeu se raportează diferit la această alianță ciudată între Iuda-Israel și Edom. În prima fază, ei ajung într-o situație de criză. Li se termină rezervele de apă și nu găsesc apă pe drum. Atunci împăratul lui Israel, luând aminte la sfârșitul tatălui său Ahab, afirmă: ***Domnul a chemat pe acești 3 împărați pentru a-i da în mâinile Moabului.*** El recunoaște deci suveranitatea și puterea lui Yahwe. Atunci Iosafat cere să fie chemat un prooroc al Domnului, iar Ioram îl cheamă pe Elisei. Ioram îl recunoaște pe Elisei ca prooroc, dar totuși nu îl întreabă ÎNAINTE să meargă la război. Îl întreabă doar acum când se află în această situație de criză. Totuși e bine că îl întreabă. Reacția lui Elisei este foarte interesantă. El este dispus să colaboreze doar din pricina lui IOSAFAT. El nu pare să îl bage în seamă pe Ioram, dar nici nu-l muștră pe IOSAFAT. El este dispus să întrebe pe Domnul. Iar răspunsul Domnului este surprinzător, și probabil a fost surprinzător și pentru Elisei. Domnul este gata să intervină cu 2 mari minuni în favoarea lui Israel: să umple niște gropi goale cu apă și să le dea o mare biruință împotriva Moabului. Ahab se afla după o perioadă îndelungată de respingere a harului. Înainte de înfrângerea din cap.22, Ahab a beneficiat și el de victorii asupra Sirienilor prin intervenția proorocilor. Ioram acum se afla în perioada harului, și așa se explică că în cap.22 alianța Ahab-Iosafat eșuează, iar acum alianța Ioram-Iosafat are succes. Dar minunea este condiționată de un test. Proorocul le cere să facă gropi în acea vale. Din punct de vedere militar manevra era absurdă. Oștile erau obosite și

însetate și nu mai aveau apă. Decizia cea bună era să caute rezerve de apă sau să se întoarcă înapoi și să își facă provizii mai mari de apă care să le ajungă pe drum. Să stai fără rezerve de apă în apropierea vrăjmașului și să îți irosești ultimii stropi de putere săpând în deșertul canicular gropi într-un pământ arid și uscat, era o nebunie. Dar pentru că era la porunca Domnului, era o nebunie a credinței. Dacă ei erau gata să creadă și să asculte acel Cuvânt al Domnului, Domnul era gata să facă o mare minune care să îi ajute să asculte și să se încreadă în TOT Cuvântul Domului și în ORICE vreme. Ei ascultă, și minunea se produce! Harul este adus de mijlocitor și se revarsă când este ascultat Cuvântul Domnului rostit prin Mijlocitor. Și ce minune: în clipa jertfei de dimineață (harul se revarsă pe baza JERTFEI – principiu reamintit și prin SAREA prin care s-au vindecat apele Ierihonului) a venit apa pe drumul Edomului și s-a umplu toată țara cu apă. Nu a plouat, ci apa a venit pur și simplu pe drum, și gropile s-au umplu cu apă. Minunea a continuat; moabiții au crezut că apa e de fapt sânge și au crezut că împărații dușmani s-au nimicit între ei. Și-au părăsit posturile de apărare și s-au dus cu gândul să prădeze, și au fost luați prin surprindere de oștile alianței. Biruința a venit din partea Domnului. Israel intră în Moab și pârjolește țara după Cuvântul Domnului (compară 3:19 și 3:25). Spre deosebire de Ahab care arată milă sirienilor atunci când trebuia să îi nimicească (vezi 1 Împ.cap.20), Ioram aduce pedeapsa Domnului peste Moab după Cuvântul Domnului. Reacția împăratului Moabului de a-și jertfi întâiul născut pe zid explică mânia lui Yahwe împotriva Moabului. Dumnezeul Moabului era Chemoș, zeu care cerea oamenilor să-și jertfească proprii copii pentru a-i câștiga bunăvoința. Observăm o temă comună ultimelor tablouri:

- Ierihonul fusese zidit cu prețul întâiului și ultimului născut, din pricina blestemului rostit de Iosua.
- Elisei vindecă apele Ierihonului care împiedicau nașterea de *copii*.
- La Betel, Elisei bleastă *copiii batjocoritori* în Numele Domnului și 42 sunt omorâți de 2 de urși.
- Moabul este pedepsit de Domnul din pricina practicilor sale *de a-și jertfi proprii copiii lui Chemoș*. Împăratul Moabului își jertfește fără folos întâiul născut.
- Și vom observa apoi cum Elisei intervine cu minunea cu undelemnul pentru ca *să salveze copiii* unei văduve cu datorii de robie.
- Și apoi Elisei se roagă și Sunamita poate *avea un copil*.
- Și apoi înviază *acest copil*.
- Naaman ajunge la Elisei din pricina mărturiei *unei fetițe din Israel* luată roabă de Sirieni.

Tema copiilor pare a fi o temă unificatoare în acest șir de minuni ale lui Elisei. Vom mai reveni la această observație. Înțelegem până acum că Domnul este un Domn al vieții care

încurajează nașterea de copii, și pedepsește aspru pe cei ce își omoară copiii. Pârjolirea întregului Moab se explică din text ca o pedeapsă din pricina practicilor Moabiților de a-și jertfi proprii copiii lui Chemoș. Domnul însă poate interveni prin pedepsirea unei cetăți și a copiilor acesteia când mijlocitorul său este respins și batjocorit. Versetul 27b are o altă traducere în alte versiuni:

- Și o mare mânie a cuprins pe Israel...(Cornilescu)
- Și o mare mânie a fost împotriva lui Israel (NIV etc.)

Probabil că autorul se referă că a fost o mare mânie din partea Moabului împotriva lui Israel. Moabul nu se pocăiește de păcatele lui, ci își crește dușmănia împotriva lui Israel. Se poate propune și varianta că Domnul s-a mâniat pe Israel că a pârjolit tot Moabului și nu a respectat anumite cerințe de Deuteronom care cerea cruțarea copacilor etc. Dar pârjolul este anunțat de Domnul Însuși în 3:19, de aceea această ultimă variantă nu pare a fi susținută de text.

Îmi place mult expresia următoare:

- Nu veți vedea vânt și nu veți vedea ploaie, dar totuși valea aceasta se va umple de apă și veți bea, voi, turmele voastre și vitele voastre. ***Dar acest lucru este puțin (ușor) înaintea Domnului.***

Soluționarea unei situații de criză, facerea unei minuni este un lucru așa de ușor pentru Domnul și este puțin lucru înaintea Lui. Uneori, nouă oamenilor, situațiile de criză ni se par imposibile, ni se par munți de netrecut. Dar oare este ceva prea greu pentru Domnul? Dacă aducerea apei în pustie fără ploaie și fără vânt a fost un lucru așa de ușor pentru Domnul, oare dăruirea unui serviciu, a unei case, a unei familii, a unei vindecări, rezolvarea unei crize financiare, a unui conflict etc, nu este ceva atât de ușor pentru Domnul? Nu există situații imposibile, nici munți de netrecut. Totul e ușor pentru Domnul. Dar ce este mai greu pentru Domnul? Este poate să găsească vasul-mijlocitor care să-l convingă să rămână în țară, este să convingă inima lui Ahab să se smerească, este să convingă inima noastră să se încreadă deplin în El! Domnul poate rezolva o situație de maximă criză într-o secundă, dar are nevoie de ani de zile pentru a vindeca și modela inima noastră. Defocalizarea noastră fundamentală este că suntem axați pe soluționarea crizelor exterioare și nu înțelegem că adevărata miză este modelarea noastră interioară. Criza exterioară este îngăduită cu un scop precis și anume cu acela de a vindeca sau modela ceva în inima noastră. Criza exterioară este limitată în timp. Durata ei este programată cu precizie astronomică de Cel care știe de cât timp are nevoie inima noastră pentru a fi vindecată și curățită de ceva anume. Domnul știe că ce va rămâne pentru eternitate este chipul Său care se zidește în inima noastră. Restul realizărilor exterioare vor trece. Dar El știe că noi trăim ÎNCĂ în această lume, și că noi NU AM VĂZUT lumea viitoare, și că presiunile de ACUM și de AICI

sunt atât de mari! Și are grijă și de împlinirea nevoilor noastre în această lume. El are un plan cu noi ÎN ACEASTĂ LUME pentru a ne pregăti pentru LUMEA VIITOARE. Lumea de acum nu este doar un simplu pretext care nu contează nicidecum în ochii Lui. Lumea de acum este o lume creată de El, și El știe că trăim încă în ea și ne va purta de grijă. Dar acest lucru este așa ușor pentru El, și se subordonează dorinței Sale de a ne binecuvânta pentru eternitate modelând în noi chipul Fiului Său! Ferice de cel care înțelege adevărata miză a vieții, și lasă lucrurile UȘOARE în mâna Domnului și alege să conlucreze cu Domnul pentru lucrurile GRELE care au în vedere schimbarea inimii noastre și apoi a celor din jurul nostru.

Mai întâi crezi că munții dinainte sunt de netrecut. Apoi, descoperi că este așa ușor pentru Domnul să îi zdrobească la picioarele sale. Și apoi înțelegi că Domnul NU VREA de fapt să zdrobească acei munți. Și înțelegi că nu poți lupta cu Domnul. Și alegi să te încrezi în înțelepciunea și bunătatea Lui. Dar apoi simți că disperi și crezi că acei munții vor rămâne mereu în fața ta. Dar apoi înțelegi că orice munte are o vreme și că Domnul NU VREA să îi îndepărteze O VREME ANUME. Dar apoi ÎI VA ÎNDEPĂRTA, și te va conduce spre confruntarea cu alți munți. Și tot așa. Așa e umblarea cu El. Așa e drumul. Nu dispera, nu îți pierde speranța, ci obișnuiește-te. În ziua fericirii FII FERICIT, iar în ziua necazului adu-ți aminte că Domnul a făcut-o și pe una și pe cealaltă ca omul să nu știe nimic din ce va fi după el.

Este interesant să observăm că Elisei se afla în mijlocul oștirii. De la Carmel, el se duse la Samaria acolo unde era împăratul. Dar împăratul a plecat la război fără se întrebe pe Domnul. Elisei nu a rămas la Samaria, ci a plecat și el cu oștirea și a parcurs un drum greu. A mers alături de soldați prin pustie, suferind de căldură și sete. Când împăraților le-a venit gândul să întrebe pe Domnul, Elisei era acolo, în mijlocul lor! Și ei se aflau pe drumul Edomului departe de teritoriul lui Israel. Deci dacă Elisei nu s-ar fi aflat acolo, nu ar fi fost timp să trimită pe cineva în Israel și să întrebe pe Domnul. Era o situație de maximă criză și deciziile trebuiau luate cât mai repede. Elisei, deși a fost ignorat la început, a mers cu oștirea. A dorit să fie în mijlocul lor sperând că va apărea un asemenea moment când împărații vor dori să întrebe pe Domnul. Iată că harul se ținea după cei ce aveau nevoie de el și nu invers! Harul se ține deci scai de cel păcătos. Și acest har s-a revărsat și în afara teritoriului lui Israel și s-a revărsat și peste Neamuri, respectiv Edom. Harul este și pentru Neamuri. Minunea cu Naaman va întări și mai mult acest aspect al harului adus de Dumnezeu prin Elisei.

Harul însă se revărsă acolo unde este credință și ascultare. Elisei vrea ca Ioram să învețe această lecție. De aceea nu se grăbește să-i răspundă (cu toate că Ioram era mult mai deschis către Domnul ca tatăl său Ahab!!!) și îi spune: Dacă nu ar fi Iosafat pe tine nici nu te-aș băga în seamă! La prima vedere, Elisei pare prea dur cu cel care îndepărtase pe Baal din țară și era mult mai receptiv față de Domnul decât tatăl său Ahab. Dar cred că mai degrabă Elisei îl provoacă pe Ioram la schimbare. El nu vrea ca Ioram să ia mântuirea ca pe un lucru de apucat. El vrea ca Ioram să înțeleagă că Domnul așteaptă de la el o schimbare și așteaptă să calce pe urmele lui Iosafat. Harul se revărsă din abundență, dar se revărsă așteptând schimbarea celui păcătos!

